

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XXIV. Quomodo interiores Indorum gentes eo tempore Christi fidem
susceperint, operâ Frumentii atque Aedesii captivorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Arsenium minime deprehendit. Nam de Diaconi adventu pramoniti, cum in inferiorem Aegyptum transportaverant. Prinem vero comprehensum duxit Alexandriam, & unà cum illo Heliam quendam ex ejus contubernalibus, qui Arsenium aliò abduxisse ferebatur. Hi ambo ad Ducem rei militaris per Aegyptum adducti, Arsenium adhuc vivere confessi sunt: ac prius quidem occultatum apud ipsos delituisse, nunc vero in Aegypto versari. Hæc ita gesta ad Constantinum referri curavit Athanasius. Imperator vero ei rescripsit, ut sacerdotali officio impigrè fungi pergeret, & disciplinæ populi pietatique prospiceret: Melitianorum autem insidias pro nihilo duceret: quippe cum ipse probe sciret, eos invidia stimulos ad hujusmodi falsas & confictas accusationes & ad tumultus contra Ecclesiam prorumpere. Se vero in posterum talia non passurum: sed juxta publicas leges judicem futurum, ac penas de illis sumpturum esse, nisi quiescerent: quippe qui non solum insidias struerent innocentibus, verum etiam Ecclesiæ disciplinam ac pietatem nefarie corrumpere. Hæc Imperator cum scripsisset Athanasio, Epistolam suam in publico populi conventu legi præcepit, quo facilius cuncti voluntatem ac propositum ipsius cognoscerent. Abhinc Melitiani timore percussi, aliquantisper quiescere, dum minas Imperatoris reformidarent. Interim vero Ecclesiæ per universam Aegyptum pacata, & tanti sacerdotis sollicitudine gubernata, quotidie crelescebat, multis tum ex Gentilium numero, tum ex hæreticorum multitudine, ei se adjunctibus.

καλαλαμβάνη προμαθόλης γρη αφεση διακονε, μελεσησαν τε τον εις τω κατω αγροπλον ασθλαβων ο τον πρεβνη ηγαρη εις αλεξανδριαν αμα η ηλια, ενα των αυτων συνων ος ειλετο τον αρσενιον ετιρωδι μελεσηται αμφο περσαχθηνες τω αεχολι των ου αυπλω σεβλιωικων ταγματων, αμολοισαν εν ζωαν ενα αρσενιον λαθειν δε παρ αυτων περθερον κρηπυομενοι, κ νυν εν αυτω διαβη ταυτα ετω συμβαληα, δηλα γρηδω κωντα λινω εσπεδασεν αθανασιο. τω βασιδι αντεγραφεν, εχων τ ιερωσυνης επιμελει, κ εδ λαε διαταξιας κ δυσθεβιας προνοει παρ εδ εν η ηγεαυ τας των μελιτιανων, επιθελιας κ αυτη δειδοτο, φθονοι αυτες εγερην εν αυτας ψωδεις κ πεπλασμενας γραφαι, τες κ τ εκκλησιας θορυβες αυλον τε τ κ πεμη συγχωρεν τα τοιαυτα αλλα δικαση εσεαυ κ τες πολιτικες νομες. ει μη ησχη αγοιεν, κ δικνη λαθειν παρ αυτων, ως ε μω αδικως τοις αθωοις επιβελευσιν, αλλ αδικως τ η ενταξια της εκκλησιας, κ τη ενσθεα λυμανομενω τοιαυτα γραφας ο βασιλευς αθανασιο, προσεταξεν εις το κοινον ανω γνωσθηναι την επισολην, η ειδεναι ποιο εχοιεν την αυτη παραιοσειν το οδ εναν παειδεις ηγομενοι οι τα μελιτις φρονησι, τεως ηρεμεν, υφορωμροι την τε κραση απφλην, εισηνευομενη η η κ πασω αυτη εκκλησια, κ ιαπο τοσδε τερεως παρσασια ιθνομενη, πολυπλασιον οσημεσαι εν τω πολλων παρσασια μενων εκ τω ελληνικω παρσασιας κω των αλλων αιρεσεων.

CAPUT XXIV.

Quomodo interiores Indorum gentes eo tempore Christi fidem susceperint, operâ Frumentii atque Aedesii captivorum.

PER idem tempus ultimos eorum quos vulgo Indos appellamus, ad quos Bartholomæi prædicatio minime pervenerat, à Frumentio sacerdote & sacrarum disciplinarum doctore Christianam religionem accepisse comperimus. Verum ut in eo miraculo quod tum Indis accidit, aperte noscamus

D

Κεφ. κδ.

Ὅτι κ τα ενδοτρω των ενδων ενι, τοιτην χειρην ιδεσαντο, δια φρεμυτιε κ αιδισι, τω αρχιμω

Υπο η τετον τον χερον, παρ φη Φομ τεκς μενωαλιας των βαρτολομαι κηρω των, μελαχεν εδομαλιος υπο φρε μελωμα ε καθηγητη ηγομενω παρ αυτοις των μαθηματων ινα η γνοισμεν κ εν τω παρσασια δξω τε συμβαλιος παει τες ενδω, εν αε τω θρωπων, ως ποι τερολογεαυ δ ακη, τω

εσπον λαδέν τὸ τῶν χριστιανῶν δόγμα, ἀνα-
 κτῆν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς φρεμυλίας χρεω-
 νίας διεξελθεῖν· ἔχει δ' ὧδε· ὅτι πολλὰ τοῖς
 παρ' Ἕλλησι διδοκίμοις φιλοσόφοις ἐγί-
 νησε, πόλις δ' ἔπειτα ἀγνώτας ἰσορεῖν· ἔτω γὰρ
 πλάτων ὁ σωκράτης ἐταῖρος· αἰγυπτιοῖς ἐνε-
 δημησε· τὰ παρ' αὐτοῖς μαθησόμενος· ἐπιδυ-
 σε δὲ καὶ εἰς σικελίαν, ἐπὶ θεᾷ τῶν αὐτῶν κρα-
 τήρων· ἐν οἷς ἀείδων ἄπο πηγῆς ἀναδιδό-
 μων ἀνθρακὸν παμφλάξει πυρὸς· πολλὰ
 καὶ ἔπειτα ἔρχοντο, πᾶσι μὲν δὲ μὴν ῥεῖ, καὶ τὴν
 γὰρ ὅτι γὰρ ἀπὸ τοῦ σικελίου ἔσταν, ὡς ἐπὶ νῦν
 πολλὰς ἀγέρας φαίνεσθαι κατακαυμυρῆρας,
 καὶ μὴ τε ἀπορῶν δὲ χρεῶν, μὴ τε φύσει δὲν-
 δρον, οἷα γὰρ ὅτι τῆς Σοδομίων χώρας κα-
 τὰ τὴν ἑλλάδα· τῆς δὲ τῆς κρατῆρας καὶ ἐμπε-
 δοκλῆς ἰσόρησεν, ἀνὴρ λαμπρῶς παρ' Ἕλλησι
 φιλοσοφῆσας, καὶ ἐν ἑσπερίοις τὴν ἐπι-
 στήμην πραγματεύσασθαι· διαπορέμε-
 νος δ' ὅτι τῆς ἀναδόσεως τῆς πυρῆς, ἢ τῆς
 τῶν τρεῶν ἀμύμων ἀποθανεῖν δοκίμασας, ἢ
 τῶν ἀλλήλων ἐρεῖν εἰπεῖν, ἔδδ' αὐτὸς ἰσως εἰδὼς
 ἔχαιεν ὅτι καὶ τὴν τοιαύτην θύξεν ἑαυ-
 τῷ τῆ βίης ἀπαλλαγῆναι, ἢ λαβὴ εἰς τὸ πῦρ,
 καὶ διεφθάρη· ἔμην ἀλλὰ καὶ δημόκρι-
 τος ὁ καὶ πλείστας ἰσόρησε πόλις, αἶσα
 τε καὶ χώρα· καὶ ἐθνη καὶ ἐπὶ ἑσπερίοις ὄγδο-
 κλῆς διαγαγείν ἐπί ξένης αὐτῆς περὶ ἑαυ-
 τῆς φησὶν· ἄλλοι τε ἐπὶ τέτοις μυθολογίαις παρ'
 Ἕλλησι (σφῶν, δολοῖοι καὶ νεώτεροι, τῆς
 ἐπιδόσαντες ἐς τὴν ἑλλάδα μερῶπιος περὶ Φι-
 λολόφου τυρίου τῆς Φοινίκης, παρεγγύε-
 οντος ἰσῶς· εἶποντο δ' αὐτῶν παῖδες δύο,
 φρεμυλῆς τε καὶ ἑδέσιος· ἀμφω δὲ ἕως
 αὐτῶν περὶ σοφίας· ἐς διὰ λόγων ἦγε, καὶ
 ἐκείνους ἐπαίδευσεν· ἰσορήσας δ' τῆς ἰνδι-
 κῆς ὅσα γὰρ αὐτῶν ἐξεγγύετο, τῆς ἐπανό-
 δου εἶχε, ἰσῶς ἐπιτυχῶν σελλοιμῆρας
 εἰς ἀγυπτιον· συμβῶν δὲ κατὰ χρεῖαν ὑδα-
 τος· ἢ τῶν ἄλλων ἐπιηδέων, εἰς ὄρεμον π-
 νὰ περὶ τὴν ναυῶν, καταδραμόντες οἱ
 τῆς ἰνδοῦ κλέωνσι πάντας, καὶ τὸν μερῶ-
 πιον ἐτυχον γὰρ ἔτε λυσάμενος· οἷς περὶ ῥω-
 μαῖας σπονδῶν· τῆς δὲ παῖδας νέας ὄντας
 κλέωντες ἐξώγησαν, καὶ βασιλεῖ τῶν ἑαυτῶν

A Christianorum religionem non ab ho-
 minibus institutam fuisse, ut quibusdam
 incredibilem mendaciorum auctori-
 bus placet, causam ipsam cur Frumen-
 tius sacerdos ordinatus fuerit, expona-
 mus necesse est. Ea sic habet. Cla-
 rissimis quibusque Græcorum Philoso-
 phis curæ fuit, urbes ac regiones igno-
 tas perlustrare. Sic Plato Socratis fa-
 miliaris in Ægypto commoratus est, ut
 ea quæ apud Ægyptios erant, cogno-
 sceret. Idem navigavit etiam in Sici-
 liam, ut crateres qui illic erant, viseret.
 In quibus ignis velut ex fonte proma-
 nans, sponte sua ebullit, ac sæpenumero
 redundans instar fluvii effunditur, &
 vicinam regionem depascitur, adeo ut
 complures agri etiamnum exusti cer-
 nantur, & nec sementem accipiant, nec
 arboribus conserantur, quemadmodum
 de Sodomorum regione accepimus.
 Ad hos crateres visendos accessit etiam
 Empedocles: vir apud Græcos egregie
 philosophatus, & qui heroicis versibus
 doctrinam suam exposuit. Hic cum
 causam eruptionis hujus ignis inquire-
 ret, seu quod ita mori satius judicaverit,
 seu ut verius dicam, ne ipse quidem
 probe sciens qua de causa immaturam
 sibi mortem conscisceret, in ignem
 defiliens interit. Sed & Democritus
 Cous, plurimas se urbes & regiones
 ac gentes perlustrasse ipse de se alicubi
 dicit, seque annis octoginta apud exte-
 ros peregrinatum fuisse. Alii præter-
 ea innumerabiles ex Græcorum Sapien-
 tibus, tam prisca, quam recentiores,
 hujus rei studiosi fuerunt. Quorum
 exemplum secutus Meropius quidam
 Philolophus Tyrius ex Phœnice, ad In-
 dos usque penetravit. Sequebantur
 eum duo adolescentes, Frumentius &
 Edesius: ambo genere illi conjuncti,
 quos ille docebat literas, & liberaliter
 instituebat. Porro cum omnia Indiæ
 loca, quantum ei licuit perlustrasset,
 navem nactus quæ in Ægyptum vela
 faciebat, redire constituit. Cum au-
 tem navis, seu aquæ, seu alterius rei ne-
 cessariæ causâ ad stationem quandam
 appulisset, irruentes Indi qui illic habi-
 tabant, cunctos, ipsumque adeo Mero-
 pium interemerunt. Ruperant enim
 tunc fœdus quod cum Romanis antea
 pepigerant. Pueros vero ob ætatem
 miserati, captivos adduxerunt, regique
 suo obtulerunt. Rex minorem quidem

natu, pincernam suam constituit; Fru-
mentium vero, prapositum domus re-
giae, & pecuniae procuratorem creavit,
quippe quem prudentem & ad hoc pro-
curatoris munus obeundum idoneum
esse cognoverat. Qui cum longo tem-
poris spatio utiles se ac fidos praestit-
issent, rex moriens superstitibus uxore ac
filio, ad remunerandam eorum benevo-
lentiam ambos libertate donavit, & ubi-
cunque vellent degendis potestatem
dedit. Et illi quidem Tyrum ad suos
reverti maturabant. Sed cum regis fi-
lius adhuc tenera aetate esset, mater
pueri rogavit, ut aliquantulum tempo-
ris ambo illic remanerent, & procura-
tionem regni susciperent, donec filius
ad virilem aetatem pervenisset. Illi re-
ginam obsecrantem reveriti, & pala-
tium regis & principatum Indorum ad-
ministrarunt. Atenim Frumentius,
seu divinis visionibus impulsus, seu sua
sponte, Deo illum permovente, scilci-
tari cepit num aliqui essent apud Indos
Christiani, numve ex mercatoribus qui
eo adnavigarent, quidam forent Roma-
ni. Eos igitur diligenter perquisitos ad
se accersit. Quos humaniter ac bene-
vole complexus, iussit ut orationis causa
in unum coirent, & Romano more col-
lectas celebrarent: constructisque Ec-
clesiis, hortatus est, ut Deum assiduo
cultu venerarentur. Postquam regis
filius ad pubertatis annos pervenit, tum
ab illo, tum a regina commeatum pe-
tunt. Quod cum illis persuassissent,
licet omni molestia acerbiorum judi-
cantibus ipsorum digressum, amice ab
illis digressi, ad Romanorum ditionem
reverterunt. Et Edesius quidem ut
propinquos suos videret, Tyrum re-
diit: ibique aliquantulum post ad Presby-
terii dignitatem evectus est. Frumen-
tius vero, dilato aliquantisper in Phae-
nicem reditu, Alexandriam perrexit.
Neque enim aequum censebat, ut stu-
dium rerum divinarum generi ac patriae
postponeretur. Collocutus itaque cum
Athanasio Alexandrinae Ecclesiae praesule,
res apud Indos gestas ei exponit:
quomodo opus illis esset Episcopo, qui
Christianorum ibi degentium curam
gereret. Athanasius vero, congregatis
sacerdotibus qui tum Alexandriae
commorabantur, consilium hac de re
cepit: ipsumque Frumentium Episco-
pum Indiae ordinavit, eum aptissimum

προσηγαγον· ὁ δὲ, τὸν μὲν νεώτερον ὀνο-
μασθέντα καλεῖσθαι μέγιστα δὲ τῆς αὐτοῦ οἰκίας
τὸν Φερμέντιον, καὶ τὸν χρημάτων επιτρο-
πον· ἔγνω γὰρ αὐτὸν ἐχέφρονα, καὶ διοικῆσαι
ικανώτατον· ἤτις πολλῶν δὲ χρεῶν χροῖ-
μας σφᾶς καὶ πιστὰς ἀδαχομένους, τὰ βου-
τῶν ἐπὶ παιδί καὶ γαμῆν, ἐλυθῆσαν τῆς
δυνάμεως αὐτῆς ἡμετέρας, καὶ οἱ βασιλεῖς
διόχῳ ἐπέτρον· καὶ οἱ μὲν, εἰς τὴν προ-
τρῆς οἰκίαν ἐπανελθεῖν ἐπαύδατον· ἐπὶ
δὲ τῆς βασιλείας ὑποῦ νέου κομιδῆ ὄντος,
ἐδεδῆθη ἠτόυτε μητρὸς, ἐπὶ ὀλίγοις χρόνοις
ἀφαιρῆσαι ἀμφὸ τῆς βασιλείας ἐπιτρο-
πείας, ἀχρεῖς ἀνὸ τῆς αὐτοῦ ἀδελφείας
ἀντιβολοῦσαν δὲ τῆς βασιλείας ἡδῶν
σαν· καὶ τὰ βασιλεῖς καὶ τῶν ἡγεμονῶν
ἡδῶν διώκον· ὁ δὲ Φρουμέντιος, ἴσως
ἀποθεραπείας ἐπιφανείας, ἢ καὶ ἀπο-
μάτως τῆς θεοῦ κινουῦτος, ἐπισημασθεῖς
τινες εἰν χριστιανοὶ παρ' ἡνδῶν, ἢ ῥωμαίων
τῶν εἰσπλεούων ἐμπορῶν· ἐπιμελέας ὅτε
τῆς ἀναζητῶν, μέγα καλεῖτο πρὸς αὐτὸν
ἀμφαγαπάζων τε καὶ φιλοφρονέμενος·
διχῆς ἐνεκεν συνίνασι ἐποίῃ, καὶ ἢ ῥωμαίων
ἐθῶν ἐκκλησιαστικῶν ἢ διαπαντῶν προση-
πέο τὸ θεῖον προσεδόξῃ, ἀληθῆρας οἰκίας
κοδομήσας· ἡδὲ δὲ τῆς βασιλείας ὑποῦ
ἐφίβους τελείῃ, παρηρησάμενοι αὐτῶν
τῆς βασιλείας, ὅσα ἀνεκτὸν ἡγεμονίας
εἰσεῖλαι σφᾶν, πείσαντες, ἢ φίλοι ἀπα-
λαγῆτες, παρεγγύοντο εἰς τῶν ῥωμαίων
ἰσθμῶν· ἢ ἐδέσθη μὲν τῆς οἰκίας ὄν-
των, εἰς τὴν ἡλθῶν· ἔνθα δὲ μὲν ταῦτα
προσβυτερῆς ἡξιώθη Φρουμέντιος
τῆς Φοινικῆς ὁδὸν τῆς ἀναβαλλόμενος
ἀφίκετο εἰς ἀλεξάνδρειαν· ἐδοξε γὰρ αὐ-
τοῦ καλῶς ἔχῃν, παλιεῖσθαι καὶ χροῖμας
τερεῖν τῆς αὐτοῦ τῆς σπείρας· σπείρας
χρῶν ὁ ἀθανασίῳ τὸ προρησάμενος τῆς
ἀλεξάνδρειαν ἐκκλησίας, ἢ κατ' ἡνδῶν
σατο, καὶ ὡς ἐπισκόπος δέει αὐτοῖς, τῆς
αὐτοῦ χριστιανῶν ἐπιμελησόμενος· ὁ δὲ
νάσιος, τῆς ἐνδημέας ἱερέας ἀγροῦ
ἐβελδύσατο πρὸς τῆς· ἢ χροῖμας
τῆς ἡνδῶν ἐπίσκοπον, λογισάμενος· ἐπὶ

δὲ τὸ αὐτὸ εἶναι αὐτὸν, Ἐικανὸν πολλῶν ποιῆσαι τὴν θεοσκίαν, παρ' οἷς πρῶτ' αὐτὸς ἐδίδξε τὸ χριστιανῶν ὄνομα, καὶ σπέρμα παρέχετο τῆς δόγματι μελέσιας, ὃν Φρυγίῳ πάλιν εἰς Ἰνδοὺς ὑποσέφασα, λέγει αὐτὸς ἕτον διελθεῖν τὴν ἱερουσὴν μελεθῆν, ὡς ἐπαίνεθαι αὐτὸν παλίων τῶν αὐτῆ περιεργόντων, ἐχ' ἡπὸν ἡ τέρας ὄλες θαυμάζουσι καθόπι καὶ ἐπιστημῶτα ἄλλον ὃ θεὸς ἀπέφινε, πολλὰς καὶ ἄλλα δόξας ἰάσεως, καὶ σημεῖα καὶ τέρατα δι' αὐτῆ δημοκρησίας, ἢ μὴν δὴ παρ' ἰνδοῖς ἱερουσὴν ταυτὴν ἔχεν δεχλῶ.

A ad hoc esse intelligens, & ad religionem illic propagandam idoneam, ubi & Christianorum nomen primus patefecisset, & religionis semen sparsisset, Frumentius igitur ad Indos reversus, illic tanta cum laude sacerdotium gefisse fertur, ut ab omnibus qui ejus periculum fecissent, non minus predicaretur quam Apostoli predicari solent. Nam & ipsum Deus celeberrimum reddidit, multis curationibus admirandis, signisque & prodigiis per eum factis. Hujusmodi fuit initium Episcopatus apud Indos.

Κεφ. κέ.

CAP. XXV.

Περί τῆς ἐν τυρῷ συνόδου, καὶ περὶ τῆς παραλύου καθάρσεως τῆς ἀγίας ἀθανασίου.

De Synodo Tyri, deque temeraria sancti Athanasii depositione.

Αθανασίῳ ἡ πάλιν αἱ τῶν ἐναντίων ἐπιβουλαὶ ἀνεκίωκεν πρᾶγμα, καὶ μίσθ' αὐτῶν τῶ βασιλεῖ καὶ σκεδίαζε, καὶ καθήκου ἐπισημῆρε πλὴθ' παρ' ὠνόχλημεν ὁ βασιλεὺς, συνόδον ἡρώδης προσέταξεν ἐν κισαρεία τῆς παλαιστίνης εἰς ἡν κληθεῖς, ἐχ' ὑπῆκασεν, δις ἐβίβη τῆ ἐπίσκοπε, καὶ τῆ νεομυθίας, καὶ τῶ ἀμφ' αὐτῆς δέσας τὴν σιωπῆν ἀλλὰ ὅτε μὴν, καίτοι σιωπῆν ἀναγκαζόμεν' ἀμφιτῆς τελακονία μῶνας ἀνεῖλετο μὲν ἡ ταῦτα σφοδρῶτερον βιασθεῖς, ἡκον εἰς τυρὸν ἐντα δὴ συνελθόντες πολλοὶ τῶν ἀνα τὴν ἐπίσκοπων, καὶ ἄλλον τῶς διδύνας ὑπέχεν τῶν κατηγεμμένων καθήκουσεν δὲ αὐτῆς τῆ μέρεσιν ἰαίνης, καλλίνικ' ἐπίσκοπο, καὶ ἡγεμον τῆς, ὅτι μυτικὸν ποθήσειον συνέτριψεν, καὶ ἐπισκοπικὸν κατέειλε θεῖον καὶ ἰχθυονα τῆτον πρᾶσβύτερον ὄντα, πολλὰς κατὰ εἶρεσ, καὶ συκοφανήσας πρὸς ὑγῖον τὸν αἰγυπτίον ὑπαρχον ὡς βασιλικὰς εἰκόνας λιθάσθη, δεσμοθήσειον οἰκῆν πρᾶσκεδίασε καλλίνικον δὲ ὡς ἐπίσκοπον ὄντα ἐν πηλασίῳ τῆς καθόλης ἐκκλησίας, καὶ μὲν ἀλεξάνδρου συναγόμενον, κατέειλεν ὅτι γέ, φησι, παρητέτα κοινωνεῖν ἀπῶ, εἰ μὴ πειδεῖται περὶ τῆ συντελείου ἰσωνομῶν μυτικῶ ποθήσει μάρεκα δέλιαι πρᾶσβυτεῖς ἀφρημένω

A Athanasio vero adversariorum infidiae rursus negotia comparant: rursus Imperatoris odium, rursus accusatorum multitudinem adversus eum excitarunt. A quibus assidue interpellatus Imperator, apud Caesaream Palaestinae Synodum fieri iussit. Ad hanc Synodum vocatus Athanasius, non paruit, Eusebii urbis illius Episcopi, & alterius Eusebii Nicomediensis, aliorumque qui cum illis erant, fraudulentiam veritus. Sed tunc quidem, quamvis venire compelleretur, triginta circiter mensium spatio profectorem suam distulit. Postea vero majore vi adhibita, coactus Tyrum venit. Illic multi Orientalium partium Episcopi in unum congregati, jubent eum objectis criminibus respondere. Accusabant autem illum, ex parte Joannis Callinici Episcopi, & Ischyri quidam, quod mysticum poculum confregisset, & Episcopalem Cathedralam subvertisset: quodque hunc ipsum Ischyrium qui Presbyter erat, saepenumero in vinculis detinisset, eumque calumniatus apud Hyginum praefectum Aegypti quod Imperatoris imagines saxi appetierat, in carcerem trudi fecisset. Callinicum vero Episcopum Ecclesiae Catholicae apud Pelusium, qui cum Alexandro collectas celebraverat, deposuisset, eo quod communicare cum ipso recusaverat, nisi prius de mystico poculo quod contractum ab ipso suspicio erat, sibi satisfactum fuisset. Et Marco cuidam qui Presbyterii dignitate exutus